

Arrest

nr. 290 855 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54, 3^{de} verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 april 2023.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, loco advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar geopperde vervolgingsfeiten. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 266 582 van 13 januari 2022.

In het kader van haar huidig verzoek beperkt verzoekster zich tot een verwijzing naar asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, met name dat zij niet kan terugkeren naar Nigeria wegens problemen met het smokkelnetwerk dat haar naar Italië heeft gebracht en aan wie zij geld verschuldigd is en dat M. en M.'s broer C. haar zullen doden bij terugkeer naar Nigeria. Ter staving van haar huidig verzoek legt zij geen documenten neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) het gegeven dat zij naar aanleiding van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

(ii) wat betreft haar verklaringen dat zij op heden ook een tweede zoon heeft, en dat zij voor haar beide zonen vreest dat zij eveneens zullen worden gedood door M. en C. bij terugkeer naar Nigeria, dient opgemerkt te worden dat deze verklaringen opnieuw volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd.

(iii) alwaar zij stelde dat zij op heden opnieuw contact heeft met haar vriendin A., die getuige is van de feiten die haar noopten om Italië te verlaten in het jaar 2019 en die in het jaar 2019 werd gedeporteerd uit Italië naar Nigeria, dient opgemerkt te worden dat dit gegeven de gedane vaststellingen niet wijzigt.

(iv) zij met betrekking tot haar verklaring dat er zich in Italië gevechten zouden hebben voorgedaan met fatale gevolgen, nalaat ook maar enige uitleg te verschaffen over deze uitspraak en zodoende deze ook niet in rekening kan worden gebracht.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoekster stelt dat zij heel kwetsbaar is, en dat dit voortvloeit uit haar relaas en de documenten die neergelegd werden in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming. Zij haalt voorts aan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar kwetsbaarheid en de bijzondere procedurele noden die zij zou nodig hebben.

De Raad wijst dienaangaande eerst en vooral op hetgeen werd vastgesteld in het voormelde arrest nr. 266 582 van 13 januari 2022:

“7. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat geen rekening werd gehouden met verzoeksters kwetsbaarheid, die volgens haar een impact heeft op de manier waarop zij haar asielrelaas uiteengezet heeft voor de Belgische asielinstanties.

In de mate dat verzoekster in het kader van onderhavige procedure aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar kwetsbaarheid dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt).

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping of onontvankelijkheid van hun verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan wel nagaan of verzoekster, rekening houdend met haar profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoekster de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die hem worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoekster om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89).

Blijkens de bestreden beslissing wordt verwezen naar het psychologisch attest van 14 januari 2019 en werden er, om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, aan verzoekster steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van zijn verzoek. Verzoekster werd de kans gegeven om haar problemen uit te leggen en er werd haar gevraagd of zij zich fysiek en mentaal goed genoeg voelde om het persoonlijk onderhoud te laten doorgaan (notities, p. 3), waarop zij bevestigend antwoordde en meegaf dat zij zich “ok” voelt. Er werd ook een pauze van dertig minuten ingelast en er werd verzoekster twee maal gevraagd of zij zich goed voelde (notities, p. 9 en p. 20). Noch verzoekster noch haar advocaat heeft voor, tijdens of na het persoonlijk onderhoud aangegeven dat verzoekster omwille van een kwetsbaarheid niet in staat was deel te nemen aan de procedure of verklaringen af te leggen.

Evenmin blijkt uit het door verzoekster voorgelegde psychologische attest dat haar psychische problemen van die aard zijn dat zij niet zou kunnen deelnemen aan de asielprocedure, noch dat de haar geboden steunmaatregelen niet toereikend waren.

Verzoekster toont niet aan dat haar psychologische toestand hem verhindert, dan wel verhinderd heeft, coherente verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoekster heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

8. In het verzoekschrift wordt betreurd dat verzoekster niet onderworpen werd aan een medische test om haar verzoek om internationale bescherming te staven, zoals zij dit ook uitdrukkelijk gevraagd had in een brief van haar vorige raadsheer van 21 juni 2021, terwijl een medisch onderzoek al een begin van bewijs zou zijn geweest van de aangevoerde feiten, die heel ernstig zijn en heel moeilijk te bewijzen zijn. Volgens

het verzoekschrift werd hiermee de samenwerkingsplicht en artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet geeft verweerder de mogelijkheid om de verzoekster om internationale bescherming te vragen om zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, indien dit door hem relevant geacht wordt voor de beoordeling van het verzoek. Dit artikel houdt aldus geen wettelijke verplichting in tot het voeren van een medische tegenexpertise of het organiseren van een medisch onderzoek.

In het licht van het voorgaande dient de worden vastgesteld dat verweerder terecht kon besluiten om geen medisch onderzoek te vragen overeenkomstig artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet en dat het bijgebrachte psychologische attest niet noopt tot nader onderzoek, temeer gezien de verklaringen van verzoekster ongeloofwaardig zijn.”.

Verzoekster brengt in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste volgende verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Uit een door u neergelegd psychologisch attest (dd.14/1/2019) kon worden afgeleid dat u psychologisch kwetsbaar bent, angsten heeft en symptomen heeft van posttraumatische stress (zie dossier 1816680, in administratieve dossier). Naar aanleiding van dit attest werd u de kans gegeven om uw problemen uit te leggen en werd u gevraagd of u zich fysiek en mentaal goed genoeg voelde om het persoonlijk onderhoud te laten doorgaan (zie notities CGVS, p.3, in dossier 1816680), waarop u bevestigend antwoordde en meegaf dat u zich ok voelt. Er werd ook een pauze van dertig minuten ingelast, en er werd u twee maal gevraagd of u zich goed voelde (zie notities CGVS, p.9 en p.20; in dossier 1816680). Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”.

Door algemeen te stellen dat zij op zijn minst vijf elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit blijkt dat zij weldegelijk bijzondere procedurele noden heeft, te verwijzen naar de Europese en Belgische regelgeving aangaande de bijzondere procedurele noden, en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en een theoretische uiteenzetting te geven over de impact van schaamte en stigma op het weergeven van het asielrelaas, alsook het onderscheid tussen traumatisch en niet-traumatisch geheugen, voert verzoekster ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan.

Verzoekster, die in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ daarenboven zelf eenduidig aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, toont verder niet concreet aan en maakt niet hard dat er in casu en in het kader van haar voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze eventuele steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Daarenboven blijken ook haar neergeschreven verklaringen in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming uitgebreid en samenhangend te zijn (verklaring volgend verzoek). Er kan uit het geheel van haar verklaringen afgeleid tijdens haar tweede verzoek om internationale bescherming dan ook geenszins worden afgeleid dat zij niet in staat was om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen. Daarnaast geeft zij tijdens haar interview op de DVZ als antwoord “Goed” op de vraag hoe haar gezondheidstoestand is (verklaring volgend verzoek, punt 13).

Verzoekster poneert voorts dat: “Het feit dat verzoekster een kwetsbaar persoon is, gaat gepaard met een intense chronische vermoeidheid, extra stress en concentratiemoeilijkheden.”. De Raad merkt op dat verzoekster in het kader van haar huidig verzoek geen nieuwe medische/psychologische attesten heeft voorgelegd en evenmin dergelijke stukken om voorgaande elementen te staven.

8. Waar verzoekster het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoekster tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoekster nog stelt dat: “Een interview bij de Dienst vreemdelingenzaken biedt echter niet de nodige garanties om ervoor te zorgen dat verzoekster in een goede positie was om deze nieuwe elementen op een adequate manier uit te leggen. Dit lijkt ook effectief niet het geval geweest te zijn, aangezien wij bijvoorbeeld lezen in de bestreden beslissing betreffende de gevechten in Italië : “U laat echter na ook maar enige uitleg te verschaffen over deze uitspraak en zodoende kan deze ook niet in rekening worden gebracht”.”, stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen dienaangaande zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. De Raad wijst tot slot nog op hetgeen werd vastgesteld in het kader van haar eerste verzoek in voormeld arrest nr. 266 582 van 13 januari 2022:

“Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Anambra, Nigeria, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu. Verzoekster voert evenmin enig element aan om de beoordeling van verweerder te dezen aan te vechten.”.

Verzoekster brengt in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

10. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen-wet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot

horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt zij een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 mei 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1543 legt de eed af en tolkt Engels – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij meent dat zowel in deze beschikking als in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden met haar kwetsbaar profiel: zij is het slachtoffer van mensenhandel, werd seksueel misbruikt, is een alleenstaande moeder die is gescheiden van de vader van haar kinderen, geen netwerk heeft in Europa en dus op zichzelf is aangewezen en zij kent psychologische problemen. Zij stelt dat deze cumulatie van problemen niet wordt betwist door de verwerende partij, die bijzondere procedurele noden in haren hoofde heeft aangenomen, maar er onvoldoende rekening mee heeft gehouden. Tot slot deelt de verzoekende partij mee dat zij thans constant geplaagd gaat onder depressies en stress.”

5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in de beschikking van 11 april 2023 opgenomen grond. Ze beperkt zich immers louter tot het herhalen van kritiek die zij al eerder aanhaalde, met name dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar kwetsbaarheid. Dit is een kritiek die zij ook eerder al bij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde en waarmee rekening werd gehouden en die werd beantwoord bij arrest nr. 266 582 van 13 januari 2022.

Verzoekster gaat verder in casu niet in het minst, laat staan concreet in op de in voormelde beschikking opgenomen grond waarbij uitgebreid wordt ingegaan op de aangevoerde elementen in het verzoekschrift, zoals haar verklaarde kwetsbaarheid en haar betoog dat het CGVS hier onvoldoende rekening zou mee hebben gehouden in het kader van bijzondere procedurele noden. Zij laat dan ook totaal na hierop een ander licht te werpen. In weerwil van wat zij opnieuw op algemene wijze voorhoudt wordt met haar verklaarde kwetsbaarheid in het kader van bijzonder procedurele noden wel degelijk en afdoende rekening gehouden in de bestreden beslissing en de beschikking van 11 april 2023. Door louter en alleen op te merken dat dit niet het geval zou zijn, toont verzoekende partij geenszins het tegendeel aan.

De Raad herinnert er bovendien aan dat waar de verzoekende partij haar vluchtrelaas herhaalt, met name dat zij slachtoffer zou zijn van mensenhandel en smokkel waardoor zij in de prostitutie werd gedwongen, en daaraan haar kwetsbaarheid koppelt, een relaas dat zij al eerder bij haar vorig verzoek aanhaalde en waarin zij volhardt, dit vluchtrelaas reeds eerder ongeloofwaardig werd bevonden. In het kader van haar huidig volgend verzoek brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen bij, noch liggen er zulke elementen voor, die de geloofwaardigheid ervan kunnen herstellen, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt vastgesteld en in de beschikking wordt bevestigd. De verzoekende partij lijkt ook hier geheel aan voorbij te gaan, minstens onderneemt ze hoe dan ook geen ernstige poging om de in de beschikking opgenomen vaststellingen en bevindingen hierover in een ander daglicht te plaatsen, waardoor deze onverminderd gehandhaafd blijven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES